

Huszonöt év
krónikája

AZ
EZERKILENC SZÁZHATVANEGYBEN ÉRETTSÉGIZETT
NEGYEDIK „A” OSZTÁLY
NEGYEDSZÁZADOS VISSZATEKINTÉSE

GYOMAENDRŐD, 1986

Huszonöt év krónikája

AZ 1961-BEN ÉRETTSÉGIZETT
IV. A OSZTÁLY
VISSZAEMLEKEZÉSEI

GYOMAENDRÓD, 1986

SZERKESZTETTE:

Bátori Sándor

Solymosi Jánosné

OSZTÁLYFŐNÖK

*„reményünk csak az a munka lehet,
amelynek célja nem a rombolás, hanem
az építés. Ez az érdeke a föld minden népének.”*
(Max Plank)

Ezt a most is nagyon időszerű idézetet választottátok 25 évvel ezelőtt 18 évesen, amikor még igazán nem is ismertétek az élet rejtelmeit. Ez áll a ballagási meghívótokon jellemzőként. Milyen különös, hogy az az örökké nyüzsgő, az iskolai szabályokat sokszor megkerülő, a napi tanulást gyakran félvállról vevő kamaszsereg már akkor ráérezett a lényegre. Diáksínyjeitekben mindig megcsillant a másra való törekvés, a többet, a szellemesebbet, a rendkívülit kerestétek. Igaz, hogy ez a belső forrongás nem mindig fért az iskolai keretekbe, de azért jó érzékkel nem léptétek át a tűrés határát. Ti is éreztétek, hogy a hivatalos szigor mögött azért ott bujkált a megértés, sőt... és nem is tévedtünk, nem csalódtunk, ellenkezőleg, mindig büszkék voltunk és vagyunk rátok.

Most, amikor végigolvastam beszámolóitokat, boldog örömmel vettem tudomásul, hogy ebben az osztályban az alapozás jól sikerült. Ez a közösség lélekben együtt maradt, ezt ötvenként bizonyíjtátok is.

Mi az ami összeköt, ami nem múlik el nyomtalanul, ami beépül a személyiségünkbe, ami énünk, tudatunk, érzelmvilágunk része marad? Kinek a gondolatait, gesztusait, jó vagy rossz példáját, embertartását visszük magunkkal? Ki és miért válik láthatatlan útítársunkká bármerre visz az utunk? Mindenkinnek más, és másként visszhangzik szívében a múlt, az ifjúság. Mindenkinnek más érzések, hangulatok jönnek elő, ha visszapergeti az éveket. Egy azonban mindnyájunkban közös: ugyanaz a négy év kitörölhetetlenül. Adtunk és kaptunk egymástól, hogy kitől mit, azt csak bizonyos idő elteltével tudjuk önmagunknak is megfogalmazni. Kell hozzá a távolság, a rálátás, a letisztulás. Azt hiszem, ez az oka annak, hogy minél inkább távolodunk el az időben, an-

nál inkább ragaszkodunk mindazokhoz a személyekhez, tárgyakhoz, intézményekhez, amelyek kedvesek, hasznosak, kellemesek voltak nekünk valaha. Különösen a mai felgyorsult tempójú világban kellenek a szívet melengető kapcsolatok, kapaszkodók, amelyeknél jó egy kicsit elidőzni, megpihenni. Kellenek a jó barátok, akik megértenek, szeretnek bennünket, akiknek elmondhatjuk örömünket, bánatunkat, akik örülnek sikereinknek, s vigasztalnak, ha szükségünk van rá. Azt hiszem, a gyerekkori kapcsolatok a legtartósabbak, mert még őszinték, őnzetlenek voltak, amikor létrejöttek.

A mai találkozónk is ezt bizonyítja. Bár eléggé szétszóródott az osztály térben, de sem a munkaterületek, sem a távolságok nem jelentenek akadályt, ha Bátor Sanyi ötvenként megszólaltatja a képzeletbeli csengőt, s szóban vagy írásban vallomásra készíti az osztályt. Gondolom az egész társaság nevében megköszönhetem neki azt a rengeteg utánajárást, levelezést, telefonálást, amit értünk tett, s létrehozta számunkra ezt a mai szép napot. Köszönjük, és várjuk a következőt.

25 év! Milyen ígéretes, ha mint életkort nézzük! Az élet tavasza, a kibontakozás, a lehetőségek, a karrierépítés kezdete, a fészekrakás ideje. A mi mostani 25 évünk viszont a beérkezett életeket, a megvalósult eredményeket, a virágzásban levő asszonyokat és a férfikor legszebb idejét jelenti. Most vagytok a csúcson, ami ezután jön az már ráadás! Kívánom, hogy még több, még szebb és még boldogabb élményben, sikerekben legyen részetek!

Az elmúlt 25 esztendő az iskola életében sem múlt el nyomtalanul. A teljesség igénye nélkül néhány fontosabb dolgot megemlítenék.

Az 1961–1986. terjedő időben: Tömösvári Balázsnét 1964-ben Fekete Antal követte, jelenleg is ő az igazgató. Ronyecz Pál tanár úr, akinek ti voltatok az első osztálya, közben igazgatóhelyettes lett, azóta is ő. Így lettem III–IV-es korotokban én az osztályfőnökötök. A nevelőtestületen belül igen nagy volt a mozgás a 25 éven belül. Meghalt Ilus néni, Bíró Terike néni, Balogh Bálint, Máté László. A szakoktatók közül Kató Gábor, Timár Imre bácsi és a fiatal 29 éves Imre Sanyi üzemmérnök, iskolánk volt tanítványa. Elkerült tőlünk Balogh József (Jóska bácsi), dr. Csókási (Béla bácsi), Szőke Szabolcsné dr. (Vilma néni) és Herzberger Tibor. Helyettük fiatalok jöttek. Jelenleg több saját tanítványunk került vissza, mint tanár. Felsorolom őket,

hátha van köztük ismerősötök. Szakálos Margit (matematika-ábrázoló) most ő a kollégium vezetője. Marsi János műhelyfőnök, Alekszjevna Deli Erzsébet (orosz-francia), Galoviczné Hornok Anikó (magyar-orosz), Gecseiné Pintér Eszter szakoktató, dr. Kovács Béla (történelem-testnevelés), Majoros Mária szakoktató, Papp Róza üzemmérnök, Pintér Antalné Varjú Katalin (matematika-fizika) kollégiumi nevelő, Vinczéné Grónás Edit (magyar-orosz). Amint látjátok lassan átadjuk mindnyájan a stafétabotot az utódoknak és ez így helyes. Rajtuk kívül még több új diplomás kollégánk van.

Más változás is történt, a testületből sokan kaptak különböző kitüntetést kiemelkedő, jó munkájukért. Igen szépek az eredmények, országos helyezéseket értek el: oroszból a szakközépben I. és több szakmai helyezést, a gimnáziumból matematikából III., történelemből IV., németből IV., földrajzból, biológiából is többször jutottak előkelő országos helyre, a megyei versenyen fizikából, kémiaiából is. Jók a testnevelési versenyeredmények is. Helyszűke miatt sajnos nincs rá lehetőség, hogy felsoroljam azt a sok szép eredményt külön-külön tárgyaként és személyenként, amit iskolánk eddig elért. Pedig az lenne az igazi, az mutatná meg azt a kitartó, csendes, komoly munkát, ami itt folyik. Az évenkénti beiskolázási átlagunk gyakran jobb az országosnál és a megyeinél. Külön tanulmányt érne meg, hogy feldolgozzuk szakmánként eredményeinket. Büszkeség tölt el mindnyájunkat, amikor végignézzük a múltbeliek és a mostaniak sorain. Több százan dolgoznak különféle üzemeinkben, tsz-cinkben kitartóan, keményen mint szakmunkások, brigádvezetők, akiket méltán megbecsülnek és elismernek. Volt tanítványaink közül többen szereztek kandidátusi fokozatot, doktori címet. Jó néhányan tanítanak egyetemeken, főiskoláinkon. Tudományos intézetek eredményes kutatói, éppen közületek is. Nagyon sokan szereztek különféle szakképesítést, diplomát és nem akármilyen eredménnyel. Volt diákjaink közül számos lett iskolák igazgatója, egyéb intézmények osztályvezetője. Szinte nincsen olyan pálya, szakma, ahol középkádereink, mérnökeink, építészeink, orvosaink, tanáraink, tanítóink, óvónőink, egészségügyi dolgozóink, jogászaink, gyógyszerészeink, asszisztenseink, kutatóink, kereskedőink, agronómusaink, cipőipari szakembereink, közgazdászaink ne képviselnék iskolánkat. Nem feledkezhetünk meg a néphadseregünkben működő tiszt-

jeinkről, tengerészkapitányunkról, repülőinkről és az állam- és párt-apparátusban, szakszervezetekben tevékenykedőkről. Üzemeinkben, gyárainkban, a postán, a pénzügyintézetekben, kül- és belkereskedelmünkben is dolgoznak, irányítanak volt gyomai diákok. Ugye gyönyörű! Ezért érdemes volt dolgozni, élni! Erre is gondoljatok a 25. évfordulón, hogy ilyen közösséghez tartoztok, akik becsületes munkájukkal, szorgalmukkal váltak azzá, amik.

Külön öröm számunkra, hogy emberi tartásukban valamennyien becsületesek maradtak. Kisiklott életekről nincs tudomásunk. Annál több a kitüntetett, elismert, megbecsült vezető állásba emelt. Középkádereink is mindenütt tiszteletet váltanak ki maguknak.

Mi lehet a tanári munka nagyobb elismerése, mint az ilyen eredmények? Ezek a sok-sok sikerről, emberi és szakmai értékről számot adó beszámolók kárpótolnak a nehézségekért. Ezek fényében melegszik meg a szívünk, méretik meg az életünk. Ezért siettetek haza, ezért várunk Benneteket annyira, mert jólesik látni, hallani a szépet, az értékeset, az emberi nagyszerűséget.

Miközben az ifjúság kirepült, hogy megvalósítsa terveit, mi maradunk, s közben lejárt az időnk, mert ez is az élet rendje. Férjemmel mindketten nyugdíjban vagyunk hivatalosan, de a munkánk nem szűnt meg. Az iskolával továbbra is megvan a jó kapcsolatunk. Szükség esetén besegítettünk, ha átmenetileg szaktanárhiány volt. A főbb iskolai rendezvényeken is részt szoktunk venni. Ápoljuk a régi jó, baráti kapcsolatokat, s az új kartársakkal is megismerkedtünk.

A 25 év alatt a mi gyermekeink is felnőttek. Befejezték tanulmányukat s elfoglalták helyüket a társadalomban. Szerencsére úgy alakult, hogy mindegyiknek sikerült a gyermekkori elképzelése, hajlama szerinti szakterületen dolgoznia. Marikánk angol–oroszos szakos középiskolai tanár lett, adjunktus, a szegedi JATE-n tanít. 1982-ben doktorált, férje a szegedi egyetemen tudományos főmunkatárs, kutató vegyész. 1981-ben doktorált. Ő nem tanít. Kislányuk Ágnes Mária most végezte el az ált. iskola 2. osztályát jelesen. Balázska 4 és fél éves. Új-Szegeden van kertés, saját lakásuk.

Jancsi villamosmérnök lett. Kezdetben a KFKI-ban, most a Műszaki Egyetem Mikrohullámú Tanszék Úrkutatói Csoportjában dolgozik. A Vega-programban is részt vett. Még nőtlen, a Gazdagréten van saját lakása.

Tomí elméleti matematikus. Szegeden az Orvos egyetem Számítás-technikai Központban tudományos munkatárs. A külföldi hallgatók angol nyelvű oktatásába is bevonták. Számítástechnikai gyakorlatokat vezet. Az északi városban van saját lakása, ő is nőtlen még. Mind a négyen publikálnak saját munkaterületükön, s igen szép eredményeket értek el már eddig. Angolból a három fiúnak, németből a vőnek és Marikának van szintén középfokú nyelvvizsgálója. Valamennyien egészségesek, családcentrikusak. Reméljük ezután is sok öröm forrásai lesznek, mint eddig voltak.

Végül köszönjük Lakatos Gyulának, iskolánk volt kedves növendékének, a Kner Nyomda gyomaendrődi üzem vezetőjének és Bátori Sanyinak osztályunk házigazdájának, hogy ilyen szívvel álltak ügyünkhöz, mert nélkülük ezek a pályaképek ebben a formában nem születettek volna meg.

Kedveseink, köszöntünk mindnyájukat, s kívánjuk, hogy még sok-sok találkozáson együtt lehessünk.!

Bálint Jolán

KAJUHA ANDRÁS NÉ

Védőnői oklevelet szereztem 1963-ban, s ezt a tevékenységemet gyakoroltam a szülőfalumban – Ecsegfalván – 1966-ig. Egy évet Dévaványán töltöttem mint körzeti házi betegápolónő. 1967-ben férjhez mentem Miskolcra, s azóta is itt élek a családommal együtt. Itt egészségügyi okok miatt az igen strapás védőnői munkát már nem folytathattam, mint bölcsődei gondozónő helyezkedtem el, és azóta azt csinálom.

Szeretem a munkámat, látványos eredményeket nem értem el, de valahogy engem túlságosan lekötött a családom és arról nem is tudnék lemondani, hogy ne közvetlenül a gyerekekkel foglalkozzam. A három éven aluli gyerekek még nagyon tudnak ragaszkodni, őszinték.

Két gyermekem van, a lányom 18. évében jár, a fiam 11 éves. Katicám gimnazista, a fiú természetesen általános iskolás, élsportoló.

Röviden ennyi, tettem a dolgomat, neveltem a gyerekeimet – és a másokét is –, természetesen a munkám folyamán.

Elérkezett az érettségi ideje, melyet már alig vártam – hogy túl legyek rajta. Rövid pihenő után egy hónapot dolgoztam a Körösi Állami Gazdaságban. Jelentkezésemet két helyre adtam be: a szegedi Tanítóképzőbe és a Kner Nyomdába. Mindkét helyen felvettek, de mivel én a szülői házat nem akartam elhagyni, így a nyomda mellett döntöttem. Így 1961. augusztus 1-vel mint betűszedő ipari tanuló átléptem a nagyírú Kner Nyomda küszöbét.

Az első tanítási évet Gyomán, a másodikat Békéscsabán jártam elméleti oktatásra. 1962 áprilisában kaptam egy életre szóló kísért, melyet úgy hívnak „aszthma”. De még eddig elég jól megvagyunk egymással. Ha visszagondolok, hogy nem is tudtam mi az a betűszedés? De azóta sokszor elgondoltam: örülök, hogy ezt választottam. 1963-ban mint kéziszedő szakmunkás szabadultam fel Békéscsabán. Azóta – rövidesen 25 éve – itt dolgozom, hol már több munkakört töltöttem be. Kézi szedő, gépszedő, revizor. Mint revizor tíz évet dolgoztam, 1979 augusztusa óta újra a kézi szedőben vagyok.

Két alkalommal voltam kiváló dolgozó. Tizenhat éve szocialista brigádtag, ebből öt évet, mint brigádvezető. Brigádunk tízszeres aranykoszorús és kétszeres kiváló brigád. A nyomdában 17 éven keresztül könyvbizományosi teendőket is folytattam.

1961 őszén a nyomdában megismertem egy leányt, – Marjai Piroskát –, aki mint berakónő dolgozott. Négyévi udvarlás után 1965. augusztus 28-án feleségül vettem. Lakással nem volt problémánk, hisz ott volt – és van is – a szép nagy szülői ház, így édesanyámmal laktunk együtt. Feleségem még ma is ugyanabban a munkakörben dolgozik.

Boldog házasságunk ötödik évében – 1970 áprilisában – feleségem gyönyörű fiúgyermeknek adott életet. Fiam a Sándor nevet kapta. Örömlünket másfél év után szomorúság váltotta fel, mert kiderült, hogy fiam örökölte az aszthmát, mely azóta is megvan neki. Kisebb korában

többször volt kórházban, szanatóriumban, az NDK-tengerparton. Javult, de még nem múlt el neki teljesen. Az általános iskola elvégzése után jelenleg a békéscsabai Tevan Andor Nyomdaipari Szakközépiskola könyvkötő szakmunkás tanulója. A választott szakmát szereti, remélem meg is állja a helyét az életben.

Életünk legnagyobb fájdalmát édesanyám hirtelen, váratlan elvesztése okozta, aki egyik óráról a másikra itthagyt bennünket. Azóta hárman lakunk a Hősök úti házban.

Betegségem miatt 1966-tól minden évben elmegyek a jósvafői gyógybarlangba. Itt megismertem és megszerettem a hegyvidéki tájat és egyben a túrázást is. Ezt egyre szélesebb körben megkedveltettem munkatársaimmal is, így csaknem minden évben járjuk az országot gyalogtúrával. Minden évben más-más hegyvidéket keresünk fel és ismerjük meg csodálatos tájait. (A Bükkben már háromszor voltunk.) Kirándulásainkról színes diákat készítek. Még nem jártuk be Magyarország minden táját, de remélem rövidesen sikerül. Külföldön még nem voltunk.

A turisztika mellett még van egy másik hobbim is, a minikönyv gyűjtés. Eddig közel 400 db-os gyűjteményem van. Az idén a Kner Nyomdaipari Múzeumban a nagyközönség előtt is bemutatásra került.

Végezetül azt mondhatom, hogy boldog, békés 25 évet tudhatok magam mögött.

Az érettségi után felvételt nyertem a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Kereskedelmi Kara Belkereskedelmi Szakára, ahol 1965-ben sikeres államvizsgát tettem.

Az államvizsga után a Békés Megyei Tanácsnál kezdtem dolgozni Békéscsabán, ugyanis III. éves koromban társadalmi ösztöndíj szerződést kötöttem a megyei tanáccsal. Békéscsabán laktam albérletben, a körülmények nem olyanok voltak, hogy a városhoz, munkahelyemhez különösebben kötődtem volna és már az ott-tartózkodásom elején eldöntöttem, hogy visszamegyek Budapestre.

A másfél év letelte után Budapesten egy ipari szövetkezetnél kezdtem dolgozni munkaiügyi- és személyzeti vezetőként. Szintén albérletben laktam, de ez a városközpontban volt és nem fizettem túl sokat. A munkahelyemmel is meg voltam elégedve mindaddig, amíg a szövetkezetet városrendezés miatt ki nem telepítették egy nehezen megközelíthető, csak zsúfolt járművekkel elérhető gyárnegyedbe.

Egyik volt évfolyamtársam, egy lakáshoz 2-3 percre levő vállalatot ajánlott, ahová inkább csak kíváncsiságból mentem el a munkahely iránt érdeklődni. Az érdeklődésből felvétel lett és 1968-tól a Vetőmag Vállalatnál kezdtem dolgozni mint revizor. A munka nagyon érdekes volt. A számviteli ismeretszerzés lehetősége nagyon sok közgazdasági területet érintett, igazi jó tanulóhely volt a beruházás, termeltetés és felvásárlás, az ipari tevékenység, belföldi és export tevékenység vállalati megismerése. A revizori osztály egy frissen alakult egyetemi és főiskolai végzettségű kollektívából állt, kb. azonos korosztályból. Rövid idő alatt egy igazán jó, egymást megbecsülő, szakmailag hozzáértő osztály alakult ki. Ezt elősegítette a gyakori együttlét is, mivel munkánk során sokat voltunk az ország különböző területén kiszállásokon. Főnökünk alig volt idősebb nálunk és minden jóban-rosszban együtt volt az osztályával. Ezen a munkahelyen dolgoztam 1974-ig. Ekkor a Tiszai Vegyi Kombinát jobb álláslehetőséget, lakást ígért.

Az utóbbi különösen csábított és ki akartam lépni. Az utolsó pillanatban mégis visszaléptem és elvállaltam a vállalat szolnoki területi központjának főkönyvelői állását. Itt négy évig dolgoztam, nehéz szerteágazó munkaterület volt, de sok új tapasztalatszerzésre adott lehetőséget. 1978-ban a vállalati központban történő változások és saját kéresemre visszakérültem Budapestre. A lakáshelyzetemet ugyanis Szolnokon sem tudtam megoldani, a Budapesti albérletemet pedig továbbra is fenntartottam, így lakásproblémám nem volt.

A revizori osztályra kerültem vissza, mint osztályvezető-helyettes, régi főnököm „fennhatósága” alá. Időközben az osztály jelentős része kicserélődött, 1978-ban az osztályvezető is a vállalaton belül új beosztást kapott és én lettem az utód, mint megbízott osztályvezető. A ki nevezésemet azonban már nem vártam meg mert 1979 őszén átkértem a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium Költségvetési Főosztályára dolgozni. Jelenleg is itt dolgozom mint főmunkatárs. Munkahelyemmel, fizetésemmel elégedett vagyok. Munkatársaimmal jó viszonyt tudtam kialakítani. 1978-ban a főbérelő az albérleti lakásban meghalt és én mint jogosult cserével egy szoba komfortos főbérleti lakáshoz jutottam. Mivel nőtlen vagyok, jelenlegi lakásigényemnek ez megfelel. 1983-ban gépkocsit vettem.

Az utóbbi évek hobbijaként angol nyelvet tanulok, amit külföldi utazásaim során hasznosítok. Pártonkívüli vagyok, társadalmi munkát mint szakszervezeti főbizalmi végzek.

Bogya Tábita

DR. BÉNYI ELEMÉRNE

Magamról csak ennyit: a gimnázium elvégzése után elvégeztem a Budapesti Orvostudományi Egyetem gyógyszerész karát.

Budapesten dolgozom, a főváros egyik legnagyobb gyógyszertárának vagyok a vezetője. Jól választottam érettségi után, szeretem a munkámat.

Családomról: férjem szintén gyógyszerész, a GYÓGYÉRT osztályvezetője.

Két lányunk van, a nagyobbik 1-2 nappal az érettségi előtt, 1 héttel a felvételi előtt. A kisebbik lányunk 13 éves.

Napjaink csendesen telnek, semmi különös dolog nem történt az elmúlt 25 esztendő alatt.

Bódi Margit

ADÁM MIHÁLYNÉ

Bódi Margit Anna, névsor 5. a gyomai általános Gimnázium I/A osztályában.

1961. június, ha jól emlékszem 10-én érettségiztem. Sok-sok idő eltelt azóta, hol könnyebb, hol nehezebb időszakokkal. Ápolónőnek készültem, de az a foglalkozás egy ilyen határozott apai ellenzésre meghiúsult. Az egyik legnagyobb gyógyszergyárban, a CHINOIN-ban kezdtem el dolgozni, majd 1963 őszén haza jöttem és azóta az orvosi rendelőben dolgozom, mint általános asszisztenső.

1964. augusztus 22-én férjhez mentem, itt telepedtünk le végleg. 1966-ban született az első gyermekünk Anikó, majd 1969-ben a fiú, Misi. Nen is tudom, hogy boldogan mondjam-e, vagy hogy is, Anikó lányunk 1986. június 28-án férjhez ment. Talán most nincs igazán jó kedvem. Nagyon fontos az életemben még az építkezés. Sok-sok lemondás, munka, türelem és még több pénz, amibe került, de egy szép, tágas családi házat építettünk Gyoma legszebb részén, illetve nekem a legszebb részén.

Nagyon röviden ennyit az elmúlt 25 évről.

Cservenák Mária

BENCSIK PÁLNÉ

† Csúvár Katalin

TARCZY LÁSZLÓNÉ

Egy negyedszázados visszatekintés nemcsak örömmel, hanem sajnós bánattal is jár. Ilyen bánat az, hogy kedves osztálytársunkat már nem üdvözölhetjük körünkben.

Engedjétek meg, hogy én a róla való megemlékezéskor néhány sort idézzek az 1971-es találkozóra írt leveléből:

„...Most is betegállományban vagyok még, pillanatnyilag itthon szüleimnél. Végtelen sajnálom, hogy nem mehetek el a találkozóra, hiszen az egy nem mindennapi élmény lesz tudom ... Egyben megkérlek arra is, hogy ezúton add át szívélyes üdvözetemet volt osztálytársaimnak és tanárainknak...”

1973-ben halt meg. Emlékét szívünkben őrizzük.

(A szerkesztő)

Negyedszázaddal korábbi érettségimre, gimnáziumomra, tanáira és osztálytársaimra ma is a legnagyobb szeretettel gondolok. 25 év nagy idő, ez alatt csak azok az emlékek nem változtak, melyek ma is elevenen élnek bennem.

Érettségi után az ELTE fizikus szakára jelentkeztem, de – most már nyugodtan mondom szerencsére – nem vettek fel helyhiány miatt. Egy évig dolgoztam, majd 1962-ben felvettek Debrecenbe a KLTE kémia–fizika szakára, amit 1967-ben fejeztem be. Csodálatos öt év volt! Rengeteg munka, tanulás, csavargás, foci, gyomorfekély stb., szóval mozgalmas időszak az életemnek. Az egyetemen elméleti fizikával foglalkoztam, majd – miután meggyőződtem, hogy az elmélet önmagában nem sokat ér –, az utolsó években átnyergeltem a gyógyszerkutatásra. Végzés után bent maradtam a Szerves Kémia Tanszéken mint tanársegéd, majd 1971-ben átkerültem az ugyanitt működő MTA Antibiotikum Kutatócsoportba, ahol ma mint tudományos főmunkatárs dolgozom. A hallgatóknak az anyagszerkezet c. tantárgyat oktatom már több mint 15 éve, ez az a tantárgy, ami a bukási statisztikát eredményesen befolyásolja. Kutatok, de pénzt keveset találok! Fizetésemért 300 liter benzint tudnék venni (nem extrát!), van egy PF 1500-as kocsim, ami nem sokkal fiatalabb mint a kisebbik fiam, Tomi.

Mivel foglalkozom? Két fő kutatási témám van: az egyik a gyógyszer hatásmechanizmusának kutatása elméleti fizikai alapon, röviden gyógyszertervezés a főproblémám. A másik a műszeres analitika. Ezen vizsgálatok célja összefüggéseket találni vegyületek megjelenése vagy eltűnése és bizonyos (elsősorban daganatos) betegségek között. Egyszóval szeretnék munkanélküli lenni, az lenne a jó, ha ezekkel a témákkal már nem kellene foglalkoznom (sajnos kell!). Doktoráltam, kandidátus vagyok, nyelvvizsgáim vannak és a hajam ezekkel arányosan csökkent. Megjelent egy csomó közleményem, írtam pár könyvet, jó vagy rossz dolgaimért sokan ismernek. Kevés ország van Európában, ahol

még nem jártam, többször voltam a tengeren túl, szóval nyugodtan elmondhatom: legjobb itthon.

1970-ben megnősültem, feleségem magyar-német szakos tanárnő, könyvtáros a DOTE Kenézy Könyvtárban. Két fiam van: Zolti 1972-ben, Tomi 1974-ben született. Zolti rám (szegény gyerek!), Tomi feleségemre hasonlít mindenben. Elevenek, mint az ördögök, néha tanulnak is. Zolti most fejezte be a 8. osztályt, mivel apját akarja megfúrni, az én munkakörömre (műszereimre) pályázik, gimnáziumba megy.

Debrecenben, ebben a „ronda” víz, hegy nélküli, cívus városban lakunk (Ember Pál u. 8.) egy társasházban, ami nagy, ha takarítani és fűteni kell, kicsi, ha valahova le akarok ülni dolgozni. Szerencsére közel van az egyetemhez, így nem kell messzire gyalogolnom (néha ezt is szoktam, bár ez nem látszik meg rajtam. Hol van már a régi soványság!?). Kötetlen munkaidőben dolgoztatom munkatársaimat (reggel 8-tól este 8-ig).

Boldog vagyok-e? Igen, mert azt csinálom, amit szeretek, családom megfelelő háttér munkámhoz, ha újra kezdeném nem sok mindent csinálnék másként, mint eddig (a focit kihagynám, mert tavaly fél évig feküdtem miatta, hiába ami nem megy...).

Milyen céljaim vannak? Eredményesen tovább vinni eddigi kutatásaimat, szerencsésen megúszni a most következő két éves amerikai ösztöndíjamat, kinevelni egy-két utódot magam után, becsülettel felnevelni és pályára állítani fiaimat és megírni majd az 50 éves érettségi találkozóra ezen krónika folytatását.

Domján Ilona

CSONKA ISTVÁNNÉ

Érettségi után 1961 szeptemberében felvételt nyertem a nagykanizsai 3 éves munka melletti ápolónőképzőbe. A nagykanizsai kórház különböző osztályain dolgoztam, délután iskolába jártam. 1964-ben jó eredménnyel végeztem tanulmányaimat, és az 5. sz. körzetben helyezkedtem el, mint körzeti ápolónő.

1964-ben férjhez mentem, férjem a SZKFI Kutató Laboratóriumában technikusként dolgozik. Attila fiam 1965-ben született, leérettségizett, az idén vendéglátóipari technikus oklevelet szerez, és jelentkezett a Vendéglátóipari Főiskola nappali tagozatára. Edina lányom 1968-ban született, tavaly kapott fodrász szakmunkás-bizonyítványt, Zalakaroson dolgozik, és jelenleg a gimnázium első éves levelező hallgatója.

1984-ben minősítő vizsgát tettem körzeti ápolónői szakon. 1969-ben kaptunk lakást a nagykanizsai MAORT-telepen, 2 szoba összkomfort, jelenleg is itt lakunk.

Balatonfenyvesen van egy kis családi nyaralónk, a hétvégeket és a szabadságunk nagy részét itt töltjük. Szakszervezetben végeztem és végzek társadalmi munkát, voltam bizalmi, főbizalmi, jelenleg szb-tag. 1983-ban SZOT-oklevelet kaptam. 1980 óta mellékállásban a Zala Megyei Erdőgazdaság üzemi ápolónői munkáit is ellátom.

Munkámért 1978-ban „Példamutató Dolgozó” kitüntetésben részesítettek. Jól érzem magam Nagykanizsán, megszerettem ezt a dimbesdombos tájat, sok ismerősre, baráttra tettem szert.

Miután leérettségiztünk – ami annak ellenére, hogy nem tanultam sokat, nagy megkönnyebbülés volt számomra. Nem volt kedvem szorgalmasan készülni az egyetemi felvételre, így aztán nem is vettem fel az ELTE magyar-pedagógia szakára. Sajnos az egyetem és a szak kiválasztása is hibás volt, mert ilyen párosítás abban az évben csak Pesten indult, és nyolc jelentkezőt vettek fel rá. Az egyetemen kívül jelentkeztem eü.-i középkáder pályákra, valamint Endrődre a könyvtárba. Sajnos a könyvtári állást sem kaptam meg, pedig az nekem való lett volna, s mellette elvégezhettem volna olyan főiskolát vagy egyetemet, ami érdekelt.

Elsőnek kínálkozott a lehetőség, hogy gyógyszerári asszisztens legyek. Ez azért tetszett, mert a képzés munka mellett történik, mindjárt fizetést is kaptam és itthon maradhattam, ami lényeges volt amiatt, hogy komoly udvarlóm volt.

1961. augusztus 16-án kezdtem el dolgozni a gyomai gyógyszerárban, azóta is ott vagyok, az idén lettem 25 éves törzsgárdatag. Ez a pálya 2 éves tanfolyammal kezdődött, amit kitűnő eredménnyel elvégeztem. Itt továbbfejlődési lehetőség sokáig nem volt, mivel gyógyszerészképzés csak nappali tagozaton történik. Azért igyekeztem önállóan képezni magam. Szakmai vetélkedőkön vettem részt évekig – szép eredménnyel. 1973-ban szocialista brigádvezetőnek választottak, s kis közösségünk 10 éven át aranykoszorús brigád volt. Közben kaptam két kitüntetést: Kiváló Dolgozó és miniszteri dicséret. Csak 1982-ben kínálkozott lehetőség, hogy olyan továbbképzésen vegyek részt, amely szakmai jogkörömet is bővíti. Ez volt Sopronban az Egészségügyi Szakdolgozók Továbbképző intézetében, ahol egyéves tanfolyamot végeztem el, természetesen levelező formában. Húsz évvel a képesítő vizsgám után sikerült újból kitűnőre vizsgáznom, és gyógyszerkiadó szakasszisztens lettem. Ezzel kb. el is értem, amit ezen a középkáder pályán pillanatnyilag és még valószínű hosszú évekig el lehet érni. A mun-

kám távol esik az érdeklődési körömtől, de azért igyekszem kedvvel csinálni.

Most rátérek családi körülményeimre. 1962. július 28-án férjhez mentem régi udvarlómhoz, Szabó Gyulához, aki akkor a Sütőipari Vállalatnál gépkocsi-előadó és raktáros volt. Közös életünket az ő szülői házukban kezdtük, egy szoba-konyhás lakrészben, amit később egy szobával bővítettünk. 1963-ban született az első fiunk, Zoltán, aki Gyomán leérettségizett, most a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola 3. éves magyar-népművelés szakos hallgatója. Ő örökölte hajlamaimat, s talán valóra váltja hajdani vágyaimat. A tanulás jól megy neki s majd az egyetemi végzettséget is szeretné megszerezni.

1970-ben férjem kereskedelmi végzettséget szerzett, s azóta a helyi ÁFÉSZ-nél dolgozik, jelenleg kereskedelmi szaktanácsadó minőségben.

Ebben az évben született második fiunk, Gyula. Ő most középiskolás, a túrkevei Gépjárműtechnikai Szakközépiskolában tanul, ahol autószerelő szakmát és hivatásos gépkocsivezetői képesítést szerez. Szeretném ha ő is tovább tanulna valamilyen műszaki főiskolán, bár úgy látszik, hogy a humán érdeklődés nála is erőteljesebb, mint a műszaki. Most a vezetés érdekli legjobban, álma a sofőrség.

1976-ban költöztünk saját otthonunkba, amit egy régi ház felújításával hoztunk létre. Egy kis Trabantunk van. Mindig szerényen éltünk (fizetésünkhöz mérten), de a kultúrára nyitottak vagyunk, és egy kis utazásra, nyaralásra is futotta. Jártunk az NDK-ban, Csehszlovákiában, Lengyelországban, Romániában és Bécsben. Az idén ősszel kéthetes budapesti üdülésre készülünk, amit sok színháznézéssel szeretnék tartani.

Családi életünkben komoly törések nem voltak, szüleim is élnek, egészségesek vagyunk, úgyhogy az elmúlt 25 év viszonylag nyugalmas volt. Remélem, hogy majd az 50 éves találkozókon is hasonlókról számolhatok be, és annak fő témája gyermekeink boldogulása lesz.

Dr. Hanyecz Vince

- 1961–1965. Közgazdaságtudományi Egyetem.
1965–1977. Öntözési Kutató Intézet.
1966. Állami nyelvvizsga oroszról.
1965. Nősülés.
1970. Gödöllői Agrártudományi Egyetem – diploma.
1969. A gyerek születése.
1968. Egyetemi doktori cím.
1977–1985. Agráripari Egyesülés Békéscsaba.
1985. Ismét ÖRKI Szarvas, tudományos igazgatóhelyettes.
1979. Kandidátusi cím.
1976. Válás.
1977. Újbóli nősülés.

Van: asszony, egy hozott és egy édes gyerek, egy Trabant, egy családi ház, víkendtelek és egy krónikus bronchitis (sok a cigi).

Írtam: 1 könyvet

1 főiskolai jegyzetet.

kb. 50 cikket, tanulmányt stb.

1971 és 1985 Kiváló Munkáért kitüntetés.

Voltam: NDK-ban, NSZK-ban, Ausztriában, Szovjetunióban, Jugoszláviában, Csehszlovákiában, Bulgáriában és Franciaországban.

Az érettségi után 1961 szeptemberétől az Egyesült Izzó Gépgyárában műszerésztanuló lettem. A MÜM 22. sz. Iparitanuló Intézetében Budapesten jártam iskolába. 1963-ban általános műszerész szakmát szereztem.

Továbbra is az Izzóban dolgoztam, míg be nem vonultam 1963. november 27-én katonának. 1965. december 28-ig, leszerelésemig Pápán voltam katona. 1966. január 10-től Tatabányán helyezkedtem el a Bányagépgyárban, mint tmk-lakatos. Még ez évben tagja lettem az MSZMP-nek. Megbízta a gyári KISZ-alapszervezet titkári teendői ellátásával.

1967. május 12-én kötöttem házasságot Richter Margittal, aki könyvelőként dolgozott a PIÉRT-nél. Nyolc hónapig albérletben laktunk, majd egy évig anyósoméknál volt egy szobánk. 1969-ben sikerült lakást szereznünk Oroszlányban. Ez napi oda-vissza 15–15 km ingázást jelentett. 1973-ig laktunk ott. 1970-ben megszületett Zsuzsi lányunk. Ugyanebben az évben a VOLÁN 18. sz. Vállalatához mentem dolgozni segédoktatóként. A vállalat tanműhelyében az autószerelő-tanulók képzésével voltam többedmagammal megbízva. 1971-ben fejeztem be tanulmányaimat a KPM Autóközlekedési Technikumban technikus minősítéssel. Ekkor a vállalat központjában járműfenntartási előadónak neveztek ki. 1971. decemberében a KOMTÁVHŐ-höz kerültem gk. ügyintézőnek, biztonsági megbízottnak. 1972. szeptemberében kiemelték a megyei Vöröskezeszhez politikai munkatárnak. Itt polgári védelemmel, elsősegélynyújtással, önkéntes ápolónőképzéssel és véradással kezdtem foglalkozni. 1972-ben szakoktatói vizsgát tettem gk. gyakorlati KRESZ és műszaki tárgykörökből.

1973-ban Oroszlányból Tatabányára költöztünk egy hasonló szobakonyhás lakásba, mint amelyben laktunk. Nyolc hónap után nagyobb lakásba költöztünk, mert meghalt apósom és az anyósom hozzánk költözött. 1976-ban született meg második gyermekünk, Krisztina.

Munkakörömmel kapcsolatosan az ifjúsági honvédelmi neveléssel is

foglalkoznom kellett. Ezt a munkát 1976-ban a Haza Szolgálatáért bronz fokozatú kitüntetéssel ismerték el. 1977-ben fejeztem be a MLE esti egyetem általános tagozatát. 1981-ben a Vöröskeresztben végzett hivatali munkámért a Vöröskereszt Munkáért „bronz” fokozatú kitüntetést kaptam. 1976-tól 1982-ig megbízott megyei titkárhelyettesként, 1982-től választott megyei titkárhelyettesként dolgozom.

1983-ban ismét lakást cseréltünk. Jelenleg már elfogadható 3 szoba összkomfortos lakásban lakunk. 1983-ban Szolgálati Érdemérmét kaptam 10 év után kiemelkedő tevékenységért. 1985-ben Haza Szolgálatáért „ezüst” fokozattal tüntettek ki, majd 1986-ban az Országos Közlekedésbiztonsági Tanács díszplakettjét kaptam meg társadalmi munkáért.

Az évek sorában felsorolt események nem adnak hű képet az ember hétköznapi küzdelmeiről. Ezek ha nem is egy mércével mérhetően, de megvannak mindannyiunk életében, ezért ezeket szándékosan hagytam el.

A meglévő kevés szabadidőben, amelyek többnyire a hétvégekre és az évi szabadság idejére tehető, a családdal közösen szórakozunk, kirándulunk. Szeretünk túrázni minden szinten. Gyalogosan, kerékpárral, autóval. Mániákus kempingezők vagyunk, így a nyári szabadság alatt a kempingezés a fő attrakció. Általában vízparti, jobban mondva ahol szörfözési lehetőség van, azokat a helyeket keressük. A letelepedés környékét pedig bebarangoljuk. Érdekel bennünket minden látnivaló.

Szíkszávuán ennyit a velem történekről.

Visszagondolva az elmúlt 25 évre ennyi idő távlatából, úgy tűnik, hogy nemrégén léptük át iskolánk kapuját érettségi bizonyítvánnyal kezünkben. Akkor úgy képzeltük, milyen jó, hogy vége az iskolai tanulmányoknak és kezdődik a munka, a tanulás helyett, amit talán könnyebbnek gondoltunk a kelleténél. Én 1961 nyarát a Gyomai Községi Tanács Statisztikai Hivatalánál töltöttem összeíró munkakörben. Majd szeptember 13-án katonai szolgálatra vonultam be, mivel úgy döntöttem, hogy élethivatásul a katonai pályát választom. Egy évig voltam a néphadsereg hivatásos állományában. 1962. szeptemberétől az Egyesített Tisztiiskola növendéke voltam. Tanulmányaim alatt sokat foglalkoztam továbbra is sportolással, és az iskola Hadsereg Bajnokságán a győztes csapat tagja lehettem. 1963. december 31-ig voltam az iskola hallgatója, mivel közben úgy döntöttem, hogy nem fogom szeretni a katonai pályát és kérésemre 1963. decemberében leszereltem.

1964. január 1-től a Körös vidéki Vízügyi Igazgatóság gyomai szakmérnökségére mentem dolgozni munkavezetői, majd építésvezetői munkakörbe, ahol jelenleg is dolgozom. Hosszú beszámolót nem tudok éppen ezért írni, mivel 22 éve egy munkahelyen dolgozom. Munkahelyi sikereimről talán annyit, hogy többször voltam kiváló dolgozó, majd 1985-ben és 1986-ban a Kiváló Újító bronz, majd arany fokozatát tudtam megszerezni. Úgy érzem, hogy az irányításom alatt dolgozó emberek szeretnek, és én is tudom kamatoztatni elképzeléseimet a munkám során. A vízügyi évek alatt sikeresen érettségiztem a Vásárhelyi Pál Vízügyi Szakiskolában, ahol technikus végzettséget kaptam. Több tanfolyamon, iskolán vettem részt. Elvégeztem a ML esti középiskolát, és a Bajai Vízügyi Főiskolát is elkezdtem, ahol másfél évet végeztem el, és sajnos akkori anyagi lehetőségeim nem engedték meg, hogy befejezzem. Jelenleg a szeghalmi Szakmérnökségen dolgozom, mivel a gyomai építésvezetőséget megszüntették. Így a mindennapi be-

járás sok időt igényel, de a munkahely-változtatást nem kedvelem és inkább vállalom ezt a fárasztó sportot.

A magánéletemről egy kicsit. Feleségem Garai Erzsébet, akit talán mindnyájan ismertek, mivel még a gimnáziumi évek alatt megismertedtünk. 1966. április 10-én házasságot kötöttünk. Három családom van, mind a három fiú. Tibor 1967-ben, Zoltán 1971-ben, Tamás 1977-ben született. Tibor fiam sikeresen érettségizett most a gyomaendrődi Kiss Lajos Gimnáziumban. Jelenleg a szegedi Tanárképző Főiskola földrajz és testnevelés szakán felvételizik. Zoltán a békéscsabai Vásárhelyi Pál Vízügyi Szakközépiskola másodéves hallgatója volt. Jelenleg nyári gyakorlaton. Tamás harmadik osztályos az I. sz. Általános Iskolában.

A gyerekek általában jól tanulnak, sokat sportolnak. Zoltán fiam sikeres népi táncos, betáncolta már a világot – Bulgária, Jugoszlávia, Törökország, Románia – és most Belgiumba és NSZK-ba készülnek. Tamás a birkózással tölti szabad idejét.

Családomról ennyit, viszontlátásra a találkozón.

Elmélkedések a 25 éves érettségi találkozójá előtt

Aki kérte: Bátor Sándor a volt szenvedő alanyok egyike, jelen státuszban találkozójá főrendező úr.

Aki válaszol: Leiter Miklós az alanyok másika, jelenleg tanár az ebesi Arany János Általános Iskolában.

Mint sokan mások, én is Gyomán érettségiztem mint a IV/A osztály oszlopos tagja, ismertebb nevemen: Pita. Az egészben csak az a baj, hogy igen régen volt – de igaz volt. Jó lenne visszaforgatni az idő kerekét, de ez sajnos képtelenség. Így hát a 25 év elteltével csak gondolatban megyek vissza ama napig...

Érettségi! Nagy tanulások, még nagyobb bolondozások, izgalmak a készülődés során, ki-ki vérmérséklete szerint... Huh! túl vagyok rajta, nem is volt olyan nehéz! Most aztán hová?

1961 szeptembere: megtörtént a nagy ugrás, Szegeden vagyok a Tanárképző Főiskolán. Tanár leszek én, aki katonatisztnak készültem! Az „eltérítés”-ben tettestársam is volt, egy leány a szomszéd osztályból... no de erről majd később.

A négy év gyorsan repült, vizsgák sorozatban; minek is izgultam az érettségi miatt?

1965. június. Matematika–kémia–testnevelési szakos diploma a kezemben, személyimben a családi állapota rovatban a beírás: nő.

Ez meg úgy esett, hogy a már említett, akkoriban Sipinek ismert leánnyal április 3-án örök hűséget esküdtünk. Ki hitte volna? – rajtunk kívül. Most már jöhet az élet, amire annyit készítették elő bennünket.

Az első állás Dévaványa II. sz. iskola. Itt kezdtem egyből nyolcadikos osztályfőnökként, feleségem pedig mint óvónő folytatta már megkezdett munkáját, de gyorsan beiratkozott a Tanítóképző Főiskola levelező tagozatára, s mint képesítés nélküli tanító kezdett tanítani szülőfalujá-

ban. Kevés pénz, kisebb-nagyobb csalódások a főiskolai állapotok után. Szerencsére az iskolában kaptunk egy szolgálati lakást.

1966. augusztus: megérkezett első leányunk Júlia, majd 1967 szeptemberében (dupla vagy semmi) második leányunk Márta. Két év múlva már vázlatokat írtak egy-egy spirál füzetbe, és az ablakban állva vonták el a gyerekek figyelmét a testnevelés órámról. Hiába, a szebbik nem! Nem szerettük Ványát, nem láttunk benne perspektívát, ezért elpályáztunk.

Debrecen mellett levő kisközségbe, Ebesre kerültünk, én háromszakos tanárnak, feleségem egyelőre óvónőnek. Ez volt 1969-ben. Egy évre rá kaptuk meg a beígért szolgálati lakást, a kezdet nem volt valami biztató! Közben a feleségemnek is lett helye az alsó tagozatban.

Családi élet szinten van, irány az egzisztencia! 1971: Fejesugrás lakásépítésbe! – akkor még volt pedagógus építési kölcsön –, önálló partizánakcióval telekvásárlás, ledöbbenés a nej részéről: no de mi lesz ezután? 1972 tavaszán építés kezdete, 1973 tavaszán (magam sem tudom hogyan csináltuk!) áll a ház!

A szerencse idáig segített, most cserbenhagyott: Néphadseregünk keze utánam nyúlt és irány a tartalékos tiszt tanfolyam – beköltözés előtt! Itt az élet sűrűje, feleség! csináld magad!

Kicsit visszakanyarodva: az új helyünk sokkal másabb, jobb, az iskola új, az igazgató agilis; ment a munka mint a karikacsapás. Felélénkült az életem, egy év alatt töméntelen látogatás az óráimon – régi szép ványai idők, mikor három év alatt két látogatóm volt – de a vége úgy érzem kölcsönös megelégedés volt. Szóval hajtottunk! Feleségem – gondolván a gyerekeinkre is – korszakalkotó elhatározást tett, saját kérésére átnyergelt napközis nevelőnek, ami az akkori helyzetet tekintve igencsak meghökkentő volt. Mindegy, még ma is ott van és nem is csinálja rosszul!

Közben bázisiskola lettünk, nyüzsgés mindenfelé, s erre jött a katonaság! Pihenőnek éppen jó volt, de azonkívül?!

1973. október: új lakás és nekem új ruha – alhadnagyi! És azután? Hajrá a hétköznapokon kikapcsolódnak évente egy kis katonaság, az idő rohan. A lányok nőnek, jó lenne egy kocsis, szétnéznénk egy kicsit az országban! Összespóroltunk egy Zaporozscre való, az első nagyobb családi kirándulások kezdete elérkezett: na persze akkor még 7 Ft volt a benzin!

1978. Két miniszteri dicséretet kaptam, egyiket a honvédelmi nevelésért – lám mire jó a katonaviseltség! Közben, míg el nem felejttem, beépültünk a közéletbe is, én 1971-től mint sportkörtől elnök, feleségem 1979-től mint moziüzemvezető (ezért legalább fizettek!) Mit tesz ilyenkor a jó férj? – követtem mint gépész; így lettünk a kultúra harcosai. Hiába, az életszínvonalat tartani kell!

1980–81. Első komolyabb próbatétel lányainknak (és nekünk)! Mindkettőnek sikerült gimnáziumba jutnia. 1982-ben Skoda 120 L-re cseréltem a kocsit. Szétnéztünk egy kicsit külföldön is, de úgy láttuk, legjobb itthon. 1984-ben leérettségizett Júlia, majd 1985-ben Márta leányunk is. Na még egy próbatétel; most nekik hová?

A nagyobbiknak bejött a fiatalkori vázlatírás, ma a debreceni Tanítóképző másodéves hallgatója (utánpótlás biztosítva!). A kisebbik hűtlen lett, kerámia formázó szakmát tanul.

A kör bezárul, új szereplőkkel – velük – kezdődik az „Élet”-játék, s 25 év múlva ők is írhatják azt, amit most én. Hát ennyi időig, illetve a közelmúlt eseménye: szakszervezeti főbizalminak választottak. Mi jöhet még ezután?!

Mindenesetre az 50 éves találkozóra igen kíváncsi leszek!

Maász Anna

DR. HANYECZ VINCZÉNÉ

Leírni néhány mondatban az elmúlt 25 év történetét nem is látszik olyan egyszerűnek. Csak ülök és elgondolkozom, mit írjak a fehér papírra.

Választási lehetőségek vannak:

– legyen ez egy hivatalos adatközlés: 1963-ban kezdtem dolgozni, 1965-ben férjhez mentem, 1969-ben született a kislányom, 1976-ban elváltunk, 1980-ban vezetői állás, főiskolai államvizsga stb...

– legyen egy jól körített dolgozat „élettörténetem” címmel, esetleg a magyartanárnöm örömeire stilisztikai gyakorlattal

– vagy írjam le azokat a nehéz napokat, melyek emberformálóak, férfias tartást kívánnak, lélcökölőek, esetleg gyorsan örömeik között észrevétlen elröppennek.

25 év. Még kimondani is sok, nem átgondolni. Mik történtek... A toll is megáll a kezemben – tényleg, mik történtek... Lehet, hogy én csak egy évet, esetleg néhány hónapot tudok gondolatban átfogni. Még a fontos eseményeket is csak az okmányaimból tudom sorba állítani. Nem tudok a múlttal foglalkozni, ezért megszületett a döntésem. A jelenről írok.

Mi van most:

43 éves vagyok, vezető védőnőként dolgozom nagy területtel, sok-sok védőnővel és intézménnyel.

Pártvezetőségi tag, szakszervezeti titkár, szakszervezeti megyebizottsági tag, Vöröskereszt vezetőségi tag, ifjúsági és szociális bizottságok tagja, hazafias népfront, stb. Gyönyörű társadalmi feladatok egy csoportba fogva nem kis munkával, szervezéssel, odafigyeléssel.

Családi élet:

17 éves III-os gimnazista nagy lány. Nekem gyönyörű, értelmes, jól sportoló, olyan mint a többi bakfis – tüskés és kezesbárány egyszerre. Tíz évig éltünk kettesben, még a szeme rezdülését is ismerem. Nem volt könnyű időszak, de nyugodt és békés. Jelenleg hárman vagyunk, de életünk továbbra is nyugodt és békés.

Anyagilag rend van, lakás, kocs, berendezés, telek megvannak. Sokat dolgozunk, nem emlékszem mikor unatkoztam, de mindenre jut idő és ez a legnagyobb életművészet.

Jó lenne tudni rólatok, látni benneteket, megismerni mindenkit a szemérről, mozdulatáról, melyeket az idő nem kezd ki.

Mindenkinek sok örömet, boldogságot kívánok és ha Szarvason jártok otthonom mindig nyitva előttetek. (Szarvas, Szilvafa u. 4.)

Molnár Ilona

PÁZMÁNDINÉ MOLNÁR ILONA

Nádudvari Gabriella

RÓTH EMILNÉ

A gimnázium elvégzése után felvételt nyertem Szarvasra az óvónőképzőbe, melyet 1963-ban elvégeztem. Ez év decemberében férjhez mentem, majd Balatonfüredre költöztem, mivel a férjem füredi. Azóta itt élünk, férjem a hajógyárban dolgozik mint energetikus, én pedig mint óvónő dolgozom.

Balatonfüred üdülővezetében építettünk egy 7 szobás családi házat, majd Endrődről a szüleim is ide költöztek és együtt lakunk.

1966. októberében lányom született, Gabriella, aki egyetemi felvételre készül. Jelenleg képesítés nélküli pedagógusként dolgozik.

Fiam, Attila 1969-ben született, aki diák és a vendéglátói pályát választotta, arra készül.

Nagyon szeretem az óvónői pályát, hivatásomnak tekintem. 1973-tól önálló igazgatású óvodának voltam a vezetője. Nem szerettem a vezetői beosztást, a sok gazdasági, személyi ügyek intézését. Nagyon hiányoztak a gyerekek, a velük való foglalkozás. A körzeti felügyelő már évek óta hívott az óvodájába dolgozni, amelyik továbbképzési központ. Itt bemutató foglalkozások vannak, új módszerek kísérleti jellegű kipróbálása az Országos Pedagógiai Intézet útmutatása alapján. Ez a feladat sokkal jobban vonzott mint a vezetői beosztás és végre elfogadták a lemondásomat és 1982. óta itt dolgozom. Ez az óvoda közel van a lakásunkhoz egy csodálatos parkerdőben.

Most aztán csinálom amit szeretek, több időm és lehetőségem van, hogy pedagógiával és a pszichológiával behatóbban foglalkozzam, ami mindig nagyon érdekelt. Ilyen irányú több speciális tanfolyamot elvégeztem. Kiemelten foglalkozom az iskolaérettség problémájával, a korrekciós neveléssel, a gyermekek gondolkodásának fejlesztésével. Jó, hogy elképzelésemet ki tudom próbálni és tanítónőknek, óvónőknek gyakorlatban is megmutatni hogyan csinálom. A jövő óvónőivel is próbálom ezt a pályát jobban megszerettetni, mivel két intézményből is járnak hozzám gyakorlatra.

Így telnek az évek, nem történt velem semmi rendkívüli, se kimagasló siker, se olyan kudarc, ami a megszokott hétköznapiakat befolyásolná. Én ennek ellenére sikeresnek tekintem az eltelt 25 évet. A munkahelyemen azt csinálom, amit szeretek, boldog házasságban élek már 23 éve és van két értelmes és nagyon rendes gyermekeim.

Rudner Margit

SZATMÁRI JÓZSEFNÉ

Beszámolómat ott kezdem, hogy 1961 nyarán a mezőhegyesi építő-táborból házaérve már várt a szomorú hír, hogy nem vettek fel a szarvasi Óvónőképzőbe. Nagyon elkeseredtem, hogy mi lesz velem. Persze sokáig nem szomorkodhattam. Elmentem a helyi tanácshoz érdeklődni, hogy nincs-e szükségük egy frissen érettségizett munkacsőre. Már másnap mehettem dolgozni.

Két hónapig pénztáros voltam, majd a községi könyvtárba kerültem. Nagyon szerettem ott dolgozni, sok embert megismertem, próbáltam fellendíteni a KISZ-életet, a gyerekeknek mesedélutánokat tartottam. Szóval érdekes munka volt, azonban a második gyermekem születése után már nem tudtam vállalni a késő esti, szombat és vasárnapi elfoglaltságokat, ezért a tanácshoz kerültem ipari és kereskedelmi főelőadónak.

1971-ben elvégeztem az árkalkulátori tanfolyamot, majd egységes községi szakvizsgát tettem. Utána felvettek a Tanácsakadémiára, ahol 1978-ban kaptam meg az okleveletem.

Közben a mostani beosztásomba kerültem. Jelenleg is a hatósági csoport vezetője vagyok, a szabálysértési ügyeket intézem. 1980-ban lettem az anyakönyvi szakvizsgát és azóta mint anyakönyvvezető közreműködök a házasságkötéseknél és névadó ünnepélyeknél.

A munkámat nagyon szeretem, más munkát már el sem tudok képzelni. A főnökeim és a munkatársaim szeretnek, megbecsülnek. Részt veszek aktívan a község társadalmi életében. 15 éve népi ellenőr vagyok, 1980 óta tanácstag. Tagja vagyok a helyi Önkéntes Tűzoltó Egyesületnek, ahol a rajommal a versenyeken nagyon szép eredményt értünk el. A szakszervezetben előbb főbizalmi voltam, jelenleg én vagyok az szb-titkár.

Családi életemben a változás 1961. november 8-án kezdődött, amikor a könyvtárban megismerkedtem a férjemmel. 1964-ben kötöttünk házasságot. Két gyermekünk született. Edina 21 éves, menyasszony. Érettségi után a gyulai kórházba ment dolgozni. Munka mellett elvé-

gezte az ápolónőképzőt, jelenleg szakosítóra jár, a kórház baleseti sebészeti osztályán dolgozik, munkáját nagyon szereti, aminek végtenül örülök, mert megtalálta ő is az élete célját, értelmét.

Tibor fiunk 19 éves. Fémszerkezet-lakatos a szakmája, azonban ezt nem szereti. Jelenleg a KÖJÁL-nál közegészségőr. Remélem ő is megtalálja azt a munkát, amiben örömet leli. Ez most sok gondot okoz nekem.

1975-ben felépítettük szép és kényelmes 3 szobás családi házunkat. Gyermkeink szépek és egészségesek, sok örömmel és boldogságnak a forrásai.

Férjem az osztálytársaimat és tanárait az elbeszéléseimből is ismerte, majd a 10 éves és 15 éves találkozókön személyesen is megismerte és megszerette. Most is nagyon készültünk arra, hogy a 25 éves érettségi találkozón ismét együtt leszünk a régi osztálytársakkal és tanárainkkal. Ebbe azonban sajnos az élet beleszólt. Most április 26-án a férjem hirtelen, tragikus körülmények között meghalt.

Az eltelt 25 év alatt nagyon sok örömben, sikerben volt részem, persze bánatban és elkeseredésben is. Az életemet mégis értelmesnek és sikeresnek tartom. Amit az iskolánktól kaptam, azt kamatoztattam.

A községben mindenki szeret és tisztel, a munkámat szeretem, gyermekeim egészségesek. Ez ad erőt a további munkámhoz. Most már várom, hogy majd unokáim szülessenek, akiket lehet dédelgetni.

Schröder Erzsébet

MEKIS JÁNOSNÉ

Ismét eljött egy évforduló, a „nagy, kerek” évforduló, amikor hírt adunk egymásnak magunkról.

Mint már régebben írtam, az érettségi után egy évig dolgoztam, aztán Szegeden végeztem magyar–német szakon. Az első év után férjhez mentem. Férjem Székesfehérvárott újságíró, így én négy évig pendliztem Fehérvár és Szeged között. Bizony, nem voltak könnyű évek. Fehérvárott kaptam állást, a József Attila Gimnáziumban tanítok jelenleg is.

Két fiam van, 16 illetve 14 évesek. A nagyobbik a Teleki Blanka Gimnázium angol speciális osztályán jár, most fejezi be a másodikát. A kisebbik ugyanide fog jövőre menni, a matematika speciális osztályba (speciális: az adott tantárgyból heti nyolc óra.) Jól tanulnak, bár egyik sem kitűnő.

Autónk nincs.

Szövetkezeti 1 szoba 2 félszobás lakásunk van, és Csákváron (a Vértes hegységben) egy szép nyaralónk. Itt töltjük a nyarakat és az iskolai szüneteket, legtöbbször a hétvégéket is. Jó buszjárat van, a férjem nyáron „bejáró munkás”.

Ennyit magamról. Én elégedett ember vagyok, hálás a sorsnak, hogy ennyit kaptam.

Gondolatban szeretettel fogok kezét valamennyiőtökkel.

Szendrei Gabriella

KOSZTI PÁLNÉ

1961. augusztus 1-nyel a gyomai ÁFÉSZ cukrászdájában mint szerződéses felszolgáló kezdtem dolgozni. Havi átlagban többet kerestem mint Édesapám, aki 43 éve már a vasút szolgálatában állt. Három hónap után mégis úgy döntöttem, hogy kellemesebb, ha mint vendég vagyok jelen egy szórakozóhelyen. Tehát ez év novemberében egy házzal arrébb, a Központi Orvosi rendelőben mint hatórás orvosírnok kerestem a kenyerem, havi 600-at. Szórakozásra persze ebből nem futotta.

1962 áprilisától a Talajjavító Vállalat gyomai kirendeltségéhez kerültem anyagkönyvelői munkakörbe, kinevezett státuszba! De 1963 október 1-től a gyomai munkahely megszűnt, átköltözött Szarvasra, így hivatalból áthelyezték az irodai dolgozókat, köztük engem is. Az albérletünket a vállalat fizette, négyen lányok mint munkatársak laktunk együtt. Most kerültem el először hosszabb időre a szülői háztól. Még jó hogy nem 200 km-re van ez a Szarvas, így eleinte hetente kétszer-háromszor is hazajártam.

1963. december 4-én a gimnázium *Mikulás*-bálján (ami az Árpád Szálló dísztermében volt) megismerkedtem jelenlegi és ez ideig egyetlen férjemmel Koszti Pál általános iskolai tanárral, aki két évvel idősebb volt nálam. 1964 karácsonyán eljegyzett menyasszony lettem, majd 1965. augusztus 28-án KISZ-esküvő (a férjem ekkor városi KISZ-titkár) 300 fős lakodalom. A férjem szüleinél laktunk igen szűkös lakásviszonyok között. Igyekeztem jó menyükk lenni, de nagy volt az örömünk amikor 1966 karácsonyára egy szoba-konyhás lakást kaptunk az egyik iskola műhelyéből kialakítva.

1967. február 21. Gyulán megszületett a lányom, aki farfekvéses volt. Nekem mindig tetszett a saját nevem ami az édesanyámé is egyben, így gyermekünknek a Gabriella nevet adtuk. Névadó szülei a bátyám és felesége.

Éltünk a GYES lehetőségével és boldogan éltem bele magam az édesanya szerepébe. Azonban így a jövedelmünk kevés volt a megélheté-

süinkhöz és 1968. augusztus 15-től újra dolgozni mentem. Új munkahelyem a Szarvasi Középiskolás Diákotthon, munkaköröm: élelmezésvezető.

1968 decemberében megkaptuk jelenlegi 50 m²-es komfortos tanácsi lakásunkat, mivel az előzőt a Szlovák Iskola átépítése miatt lebontották. 1970. február 1-től az Óvónőképző átkért ugyancsak élelmezésvezetői munkakörbe, majd beiskolázott Békéscsabára egy éves szaktanfolyamra, amit jó eredménnyel végeztem. Még ebben az évben vettünk 15 ezerért 125□-öl Körös-parti telket, a férjem nagyon szeret horgászni.

1971-ben a férjem a helyi Szakmunkásképző igazgatója lett. 1972-ben beiratkozott a JATE történelem kiegészítő szakára. 1973-ban vettünk egy használt Trabantot. Ősztől Gabriella lányom első osztályba lépett, én pedig a Kecskeméti Óvónőképző levelező tagozatán indultam, ahol 1975-ben jelesen diplomáztam. Tehát tanult az egész család. Elég nehéz időszak volt. A férjem is végzett Szegeden és 1975-től a Szarvasi Művelődési osztály vezetője lett, amit jelenleg is betölt. 1977-ben az Intézetben belül munkakört változtattam, a gyakorló óvoda óvónői munkakörébe kerültem, ahol jelenleg is dolgozom.

Gyermekünk szépen haladt a tanulásban és kedvtelésből verseket írt, amit a Kincskeresőnek elküldött. Jutalma: 1979-ben a Nemzetközi Gyermekév alkalmából tíznapos út Szófiába a Nemzetközi Gyermek-találkozón való részvétel. 1980-ra a Körös-parti telekre felépítettünk egy hétvégi házikót, ahová nyaranként szívesen kijárunk. Az építkezés tíz évig tartott!

Gabriellánk Szegeden szeretett volna továbbtanulni a nyolcadik után, így a Radnóti Miklós Gimnázium biológia tagozatára sikerrel felvételizett. Szüleimet – közös akarattal –, 1980 nyarán átköltöztettük Szarvasra. A szerencse folytán ugyanott kaptak lakást ahol mi lakunk. Édesapám ebben az évben tölti a 85. évét, édesanyám a 73-at. Kölcsönösen segítve egymást élünk együtt és mégis külön.

Gabi első gimnazista volt amikor a Hazánk Mezőgazdasága Diák-szemmel pályázaton II. díjat kapott. Negyedikben környezetvédelmi témában I. díjat nyert a JATE pályázati felhívásán, majd az országos verseny döntőjébe került. 1985-ben sikeres érettségi, majd felvételi után szeptembertől a Szegedi Orvostudományi Egyetem általános orvosi karának fogorvosi szakán megkezdte tanulmányait.

1983 májusában pedagóguskölcsönrel vettünk egy Trabantot. Én vagyok a tulajdonos mivel én kaptam a kölcsönt. Jogosítványt is szereztem még abban az évben. 1986. június 3-án a pedagógusnapon megkaptam a Kiváló Munkáért kitüntetést.

Nem voltak és nincsenek elérhetetlen vágyaim! Amit eddig közösen akartunk, minden jól sikerült. Kiegyensúlyozott, harmonikus, szeretetteljes családot alkotunk.

Elégedett és boldog embernek mondhatom magam.

Szerető Dániel

Azt mondja ez a derék Sanyi gyerek, írjuk össze amit évek hosszú sora alatt összegyűjtöttünk a tarsolyunkban. Hát én megviccelem, mert hátulról közelíttem meg a dolgot.

Ugyanis az a helyzet, hogy nem én találtam fel a paszulyszeletelőt! Nem vicc, komolyan mondom. Sőt a videomagnót és a fogamzástápláló tabletát sem! És akkor a granulált marhatápról még nem is beszéltem. Aztán ott van a motoros sárkányrepülő, a zsebszámológép, a műholdas tv-lánc meg a Bánfi hajszesz. Egyik sem az én szüleményem. Egy volt évfolyamtársam volt oly szíves és feltalálta helyettem a Rubik kockát. Neil Armstrong bácsi végig ugrabugrált helyettem a Nyugalom Tengerén. Nem sejtettem, hogy valaha is a répából nadrágdivat lehet. A sors különös szeszélye folytán nem én találtam fel a mikroprocesszort. Egy Watson és Crick nevű úriember kiskekulálta helyettem a dezoxiribonukleinsav kettős spirálját. Hál' Istennek nem én akasztottam az ország nyakába az új gazdasági mechanizmust. Nem én robbantam fel a Challengerrel.

És mindezek tetejébe valami fránya himpellér még a spanyolviaszk feltalálásában is megelőzött.

Ezek után láthatjuk, hogy nem sok minden maradt, így aztán a Budapesti Műszaki Egyetemen építészmérnökké képeztem magam. A Bábolnai Mezőgazdasági Kombinátban kezdtem a szocializmust építeni – olyan is lett (a szerző). – Nagyüzemi állattartó telepek, tenyésztési rendszerek tervezésével, gyárttatásával, építtetésével foglalkoztam szerte Magyarországon és a Szovjetunió területén. A munka kapcsán az NSZK-ban és Szovjetunióban jártam tanulmányúton. 1972-ben Budapestre költöztünk. Itt a FŐMO-nál dolgoztam a fővárosi Filmszínházakkal kapcsolatos beruházási munkákon. 1975-től építésvezetőként dolgoztam az ÁÉSZKV-nál és a 22. Sz. Állami Építőipari Vállalatnál. Volt egy-két szép munkám: pl. a Magyar Nemzeti Múzeum felújítása, a Dózsa György úti Spirál szerviz építése, a Fő utcai Industrialexport székház

építése. Miután úgy döntöttem, hogy a felelősségvállalás és az anyagi elismerés koránt sincs egyensúlyban, 1982 óta a központi Fizikai Kutató Intézetben dolgozom, ahol a „neutron spin echo” elv kidolgozása helyett az Intézet beruházásaival foglalkozom – no meg az új szelek és lyukas zsebeim következtében VGM keretében tervezetek. Ezek mellett persze magántervezéssel is foglalkozom. A derék Sándor ultimátumából úgy értelmezem, hogy a tulajdonviszonyaimat illetően is nagyfokú érdeklődést tanúsít, így az alábbiakban azt taglalom.

Személyi tulajdonomat képezi egy kertes házban lévő lakás Budapest remetekertvárosi részében, mely 4 szobából áldásos tevékenységem, fél tudóm, fél májam és zsebeim összes tartalma árán 6 szobássá alakult és a sírbaszállásig szíveskedik nekem munkáról gondoskodni. Van továbbá a Balatonnál Kilián-telepen üdülőtelnkünk egy faházzal, ahol a család egész nyáron élvezheti a hús habokat, a napsütést és a jégverést. Autónk az nincs csak egy Daciánk. Azután egy lépegető exkavátorunk lenne még, de nincs rá pénzem.

Továbbá személyi tulajdonomat képezi egy feleség – vagy az csak az őskorban volt tulajdon? – és három gyerek.

Réka lányom középiskolás, most érettségizik. Cintia lányom a képzőművészeti szakközép hallgatója üveg szakon. Dani fiam a család esze, 3-os és most már nyugodtan focizza ki az ablakokat, mondván Cintia majd beüvegezi.

Magántulajdonomat képezi egy ceruza és egy radír. (Ezek azok ugyebár, amiket másokkal szemben használok ki.) Magántulajdonom továbbá némi kis stroncium és céziumizotóp másodpercenként 16 beütéssel (à la Csernobil).

Hát így állunk, dicsérem annak türelmét aki eddig elolvasta.

Ez a kis számvetés jókor jött, mivel ma vagyok 43 éves és 25 évvel ez előtt érettségiztünk. Egy negyedszázad nem kis idő.

Mi is történt velem a 25 év alatt? Érettségi után a Békés Megyei Közegészségügyi Járványügyi Állomásra, Békéscsabára kerültem gyakornoknak. Közben felvettek a Fodor József Egészségügyi Szakiskolába Budapestre és levelezőn közegészségügyet, járványügyet tanultam. A békéscsabai Dózsában atlétizáltam. A II. osztályú minősítésig vittem súlylökésben. Érettségi után egy évvel az iskola nappali tagozatára kerültem, így Budapesten éltem két évet. Az Újpesti Dózsában birkóztam, folytatva a középiskolában fő sportágamnak tekintett küzdősportot.

Egy alkalommal 1963-ban nyertem egy országos III. osztályú bajnokságot a Csepel SC. emlékversenyén. Ezt beszámítva jelentősebb eredményem nem volt, mert egy visszatérő vállficam a további sportolásban megakadályozott.

A sportolásomat hasznosítottam, mert az egészségügyi szakiskolai államvizsgám előtt két nappal felvettek a Testnevelési Főiskola edzőképző szakára birkózás sportágban. Az egészségügyi szakiskolában szerzett oklevelemmel a Gyulai Járási Tanács Egészségügyi Osztályához kerültem közegészségügyi járványügyi ellenőrnek.

Az edzőképzővel is végeztem és a Gyulai Sportegyesület birkózó szakosztályának edzője lettem. Két serdülő országos bajnokot neveltem.

Házasságot kötöttem 1965-ben, de egy év múlva elváltam. Első házasságomból gyermek nem született. Békéscsabán töltöttem katonai szolgálatomat 11 hónapon át mint őr katona. Egészségügyi honvédként szereltem le.

Felvettek első jelentkezésre a József Attila Tudományegyetem Állami-és Jogtudományi Karára, Szegedre 1967-ben. Negyedéves levelező joghallgató voltam, amikor búcsút mondtam az egészségügyi pályának és másodéves amikor abbahagytam a tanulás miatt az edzősséget.

A Gyulai Járási Hivatalnál gyámügyi főelőadóként dolgoztam 1970-1974 közötti időben.

Másodszor is házasságot kötöttem és jelenleg is ebben a házasságban élek 1969 óta. Két gyermekem született: 1970-ben Ágnes és 1974-ben Csaba. Mindketten jól tanulnak. Ági lányom a Gyulai SE atlétája és két alkalommal volt a Magyar Népköztársaság serdülő „B” bajnoka magasugrásban. Legjobb eredménye 170 cm. Csaba fiam szintén ott sportol mint tehetséges futó.

A Jogtudományi Egyetemet 1973-ban végeztem el és avattak doktornak. Ilyen előzmények után a Gyulai Húskombinát jogi előadója lettem, ahol ügyvédi-jogtanácsosi szakvizsgát tettem. A szakvizsgám birtokában a Békés Megyei Élelmiszer Kiskereskedelmi Vállalat, Gyula igazgatás vezetője és jogtanácsosa lettem 1979-től és vagyok a mai napig. Erkölcsileg, anyagilag megbecsülve érzem magam. Az egészségügyi osztálynál megszereztem az egészségügyi-gázmesteri képesítést és 1970 óta ezzel egy mellékfoglalkozású kisipart gyakorolok.

Fő profilom a gabonagázosítás, ami a gabonát, vetőmagvak rovarmentesítését jelenti mérgesgálással. A 16 éves iparúzés alatt jelentős bevételekkel tettem szert és anyagilag megalapoztam magam.

Családi házzal, hobbikerttel, Lada S 1300-as személygépkocsival rendelkezem. Igen sokat utaztunk külföldre. Télen rendszeresen járunk családostól külföldre síelni. Ebben az évben egyedül voltam a Kaukázusban síelni.

Feleségem az IBUSZ gyulai fiókjának külföldi forgalmi ügyintézője. Idegenvezetéssel is foglalkozik. Gyakran járt külföldre. Ez évben Isztambulban és Párizsban vezetett csoportot.

Sorsom eddigi alakulását szerencsésnek és sikeresnek tartom. Ezzel be is fejezem a 25 éves visszatekintést, amiből természetesen csak a fő állomásokra lehettem tekintettel .

Szujó Katalin

KOVÁCS FERENCNÉ

Tímár Gabriella

SZATMÁRI GÁBORNÉ

1962. november 10-én házasságot kötöttem Kiszely László endrődi lakkal. E házasságból 1963. augusztus 7-én László nevű gyermekem született. Másfél év után elváltam, s öt évig dolgoztam a Vízügyi Igazgatóság Szakmérnökségén Gyomán, bérelszámolóként.

Úgy gondoltam, egy biztos kenyérkeresetre van szükségem. Lehetőség nyílt arra, hogy a Megyei Kórházban, Gyulán, munka mellett ápolónői oklevelet szerezzek. Az urológiai osztályra kerültem dolgozni 1967 áprilisában, szeptemberben beindult a tanfolyam, mely 3 éves időtartamú volt. 1970-ben általános ápolónői oklevelet szereztem jó eredménnyel. Közben a kórház valamennyi osztályát végigjártam gyakorlat céljából. 22-en kezdtük, s öten végeztünk a csoportból, mivel sokan nem vállalták a tanulással és munkával járó nehézségeket. A kórház vezetősége – figyelembe véve a kitarásunkat – biztosította a tanulmányaink befejezését, s egy nappali évfolyamhoz csatoltak bennünket.

A tankórtermi gyakorlatot a kórház II. sz. bel. osztályán és a II. sz. sebészetén töltöttük. Igen szigorú követelményeknek kellett megfelelni. Kórházon belül hívtak dolgozni a II. sz. sebészetre, az I. sz. férfi sebészetre, s ott volt az urológia: ezt választottam, ugyanis itt igen jó kollektíva volt, engem is szerettek, én is szerettem az itt dolgozó embereket. Nagyon sok munkanapot töltöttem a műtőben másodasszisztensként, nagyon is szerettem ezt a munkát. Tervem volt elvégezni a műtősnőképzőt, ill. az aneszteziológus tanfolyamot.

De közbejött egy lehetőség – Okányban körzeti ápolónői munkakört hirdettek az egészségügyi közlönyben. Megpályáztam – ugyanis Gyulán mindvégig szoba-konyhás albérletben laktunk jelenlegi férjemmel Szatmári Gáborral, s Laci fiammal, havi 600 Ft-ért. Az alacsony jövedelmünk, a magas albérleti díj miatt kilátástalan volt lakáshoz jutnunk Gyulán. Nem tudtunk pénzt megtakarítani, Okányban viszont az álláshoz 2 szoba komfortos szolgálati lakás biztosított volt. 19 pályázó kö-

zül nekem sikerült többszöri odautazgatás és személyes elbeszélgetés kapcsán elnyernem ezt az állást.

1972. február 1-től dolgozom az okányi körzeti rendelőben. 1976-ban szereztem jogosítványt gépjárművezetésből, azóta minden baj nélkül vezetgetek. 1983. júliusában körzeti nővéri szakosító vizsgát tettem jeles eredménnyel Gyulán. Jelenleg az alapfizetésem 4400 Ft. Évente két alkalommal szoktunk kapni jutalmat kb. 5000 Ft-ot. Ez év július 1-én Semmelweis-napi ünnepségen 20 éves törzsgárdatagsággal járó jelvényt és 3000 Ft-ot vehettem át.

A férjem a Hidasháti Állami Gazdaság Orosi kerületében dolgozik – gépműhelyvezető, gépiüzemeltető technikusai képzettsége van.

1974. március 25-én született Szabolcs nevű fiunk, most volt 6. osztályos, jól tanul, oroszról és nyelvtanból volt négyese. Magatartása, szorgalma példás, kimagasló közösségi munkáért könyvjutalomban részesült. Reál beállítottságú. Minden sportág érdeklő, a futball és a karate a kedvenc sportja. 1977. szeptember 25-én született Gábor nevű fiunk, most volt 2. osztályos. Kitűnő tanulmányi eredménnyel könyvjutalomban részesült. Még eddig ő is szorgalmas, kötelességtudó.

A nagyfiam 1985. augusztus 24-én házasságot kötött Dézsi Erzsébet okányi születésű pedagógussal. Szolgálati lakásban laknak, eddig jól megértik egymást. Unokám még nincs.

Három évvel ezelőtt a Községi Tanács tulajdonát képező Vasút u. 39. szám alatti volt orvosi szolgálati lakást megvásároltuk – 3 szoba, konyha, pince, nagy üvegveranda, garázs, mellékhelyiség és 400 m²-ös telek. Felújítottuk, a fűtést korszerűsítettük. 1985. november 14-től itt lakunk.

Ennyit tudtam magamról, magunkról tömören 25 év távlatában írni. Nem egy nagy befutott életpálya, de elégedett vagyok eddigi helyeztemmel. Azt mondhatom: a kezdeti sikertelenség után kialakult az életem, még eddig megértésben, szeretetben élünk kis családdal.

Tímár Margit

SZABÓ ZOLTÁNNÉ

1961 óta itt dolgozom Endrődön a postán – így ebben az évben itt is jubilálok, 25 éves a postai munkaviszonyom. 15 éve a főpénztári teendőket látom el. Háromszor voltam Kiváló Dolgozó, egyszer szakszervezeti munkáért kaptam kitüntetést. Szocialista brigádvezető is vagyok, háromszor voltunk aranyérmesek. A Postaigazgatóság Közművelődési Osztálya minden évben rendez igazgatósági és országos szintű vetélkedőket. Szakmai vetélkedőn három alkalommal, irodalmi vetélkedőn egy alkalommal értem el első helyezést. Ha időm enged, részt veszek az itt rendezett író-olvasó találkozókon, illetve szívesen találkozom tiszteletre méltó nagy emberekkel. Rendkívüli nagy élmény volt Balczó Andrással találkozni.

1964-ben mentem férjhez. Férjem motorszerelő, családszerető, értünk sokat dolgozó ember. Két lányom van: 20 éves Mariann orvostanhallgató, 9 éves Anita 4. osztályos tanuló. Mindketten tanultak és szeretnek is zongorázni, ennyi a közös tulajdonságuk.

Összkomfortos családi házunk, és jelenleg 1310-es Daciánk van. Szinte már az egész országot bejártuk, kétszer nyaraltunk Bulgáriában a Fekete-tenger partján. Sokat dolgozunk és mindig rohanunk, de ez szinte korjelenség. Többet nem is nagyon tudok írni.

Tímár Mária

KECSKÉS FERENCNÉ

Életem az eltelt 25 év alatt nem volt olyan látványos, társadalmilag mért sikerekben gazdag. Viszont családi életem a kisebb nagyobb nehézségek ellenére kiegyensúlyozott és az életet reálisan mérlegelve elégedett. A családom és az értük tett gondoskodásom volt életem fő örömforrása.

Kezdem az elején. 1961-ben hármassal érettségiztem Gyomán. A humán tárgyakat szerettem jobban, a reál tárgyakkal nehezebben birkóztam. Pályaválasztásom is ennek megfelelően alakult. Először a szegedi Védőnőképzőbe jelentkeztem, ahol nem nyertem felvételt. Továbbra is az egészségügyi vonalon próbálkoztam most már sikerrel. Békéscsabára a Békés Megyei Tanács Központjába felvettek mint gyógyszerügyi asszisztens jelöltet. 1961. október 16-tól a sarkadi gyógyszertárban kezdtem dolgozni és munka mellett végeztem a 2 éves gyógyszerügyi asszisztensképzőt. Jól éreztem magam, kicsit visszahúzódó természetem ellenére aránylag hamar beilleszkedtem a kollektívába és a munkámat is megszerettem. 1963 decemberében Békéscsabán jó eredménnyel elvégeztem az asszisztensképzőt.

Közben 1962-ben megismerkedtem leendő férjemmel. Az ő végzettsége gépészmérnök és mint technológus dolgozott a gyulai KÖVIZIG gépműhelyénél. 1963 augusztusában megesküdöttünk. A férjem szüleinél kaptunk egy szobát és sok szeretetet. Anyagilag a magunk lábára kellett állni, mert szüleink a kis nyugdíjból nem tudtak támogatni. A körülményekhez képest boldogok voltunk.

1966 áprilisában egészséges kisfiunk született. Az örömben ürem is vegyült, mert mire a kisfiunk kétéves lett, a férjem édesanyja meghalt. Már korábban édesapám halála is nagyon megrázott, őt 1965-ben veszítettük el. Ekkor éreztem először, hogy az idegeim könnyen kikezeshetők. Az étellel járó nehézségek, problémák nem megedzenek, hanem összeroppantanak. Szerencsére nem voltam egyedül, ott volt a férjem a szeretetével. Kisfiunk is egyre több örömet nyújtott. Igyekeztem összedni magam. Az újabb problémák akkor jöttek, mikor öt hónap után

dolgozni kezdtem és kiderült, hogy a kisfiunk nem bírja a bölcsődét. Férjem mivel Gyulára járt át dolgozni, nem sokat tudott segíteni. Úgy gondoltuk, ha Gyulán építünk, többet lehetünk együtt. 1968 őszén sikerült egy aránylag olcsó telket venni. Ekkor már vártuk második gyermekünket és terveztük a korszerűbb, tágasabb otthont.

1969 áprilisában megszületett a kislányunk. 1970-ben saját pénzből és OTP-kölcsönből hozzákezdünk az építkezéshez. Szerencsére a férjem sok mindenhez ért, így baráti segítséggel amit tudott, maga csinált. Az építkezés kellős közepén a férjem édesapja hirtelen meghalt, újabb megrázkódtatás. 1970 augusztusában beköltöztünk. Apródonként több év folyamán lassan elkészült és kényelmes összkomfortos lakásunk lett. Ennek érdekében férjem külön munkákat vállalt, én meg 1971 áprilisában újra munkába álltam. Gyulán a Megyei Kórház gyógyszerterárában helyezkedtem el. Annak ellenére, hogy a munkatársak jól fogadtak, sosem éreztem magam olyan jól, mint Sarkadon. 1971 szeptemberében asszisztens továbbképzés indult Békéscsabán. A főnököm megengedte, hogy részt vegyek és 1972 szeptemberében sikerrel el is végeztem. Lassan alvászavarok léptek fel nálam és nappal is egyre fáradtabb és ingerlékenyebb lettem. Rosszabb lett a tűrőképességem. A munkahelyemen is rosszabbul alkalmazkodtam, mint korábban. Az igyekezet meg lett volna bennem, de biztos volt, amit rosszul ítélt meg. Nem hibáztatok én senkit azért, hogy 1974 novemberében idegileg összeroppantam és bekerültem az idegosztályra.

Azt amit én csináltam, hogy otthon és a munkahelyemen is dolgoztam, gyerekeket neveltem, sok nő csinálja. Csak úgy látszik én gyengébbnek bizonyultam, mint a többiek. Ezután 1974–1981-ig hatszor voltam kórházban. Közben voltam jobban is. Mikor kórházban voltam, férjem látta el a gyerekeket, háztartást, munkahelyet és engem is rendszeresen látogatott, biztatott. Talán az ő támogatása, az ő és gyermekeim szeretete nélkül végképp tönkrementem volna.

1978-tól vezetőhelyettes lett, ami több felelősséggel, gonddal járt, de munkáját mindig lelkiismeretesen végezte. A 70-es évek közepén édesanyámat agyvérzés érte, félig lebénult. Szerencsére idővel már segítséggel tudott mozogni. 1977-ben vettünk egy hároméves Skodát, így távol levő édesanyámat és rokonainkat könnyebben meg tudtuk látogatni. 1979-től 35 évesen orvosi tanácsra leszálalékoltak. Először nagyon

nehezen tudtam belenyugodni. Aztán saját magam és családom érdekében el kellett fogadnom ezt a megoldást. Ellátom a családom, rendben tartom a lakást, kertet. Megfelelően vigyázva magamra, most már csak a családomnak és közvetlen ismerőseimnek tudok hasznára lenni. 1981 óta nem voltam kórházban. 1983-ban édesanyám is megpihent, 83 éves volt és nagyon beteg. Fájt az elvesztése, de neki már jobb volt így. Ahogy telik az idő az ember ha nem is lesz okosabb, de tapasztaltabb és az élet nehézségeit, csapásait higgadtabban viseli el.

A gyermekeink közben felnőttek. A fiam szakközépiskolát végzett és két éve mint gépszerelő dolgozik. Technikus szeretne lenni, így ősztől munka mellett tanulni fog. A lányom harmadikos gimnazista, jó tanuló és pszichopedagógus akar lenni. A férjem továbbra is vezetőhelyettes az első munkahelyén. Közben belföldön többször voltunk nyaralni gyermekeinkkel, 1983-ban velük együtt kimentünk Romániába. Őket is elbűvölte a Hargita, a Szent Anna és a Gyilkos-tó szépsége.

Ennyi történt a 25 év alatt. Ezután legfőbb vágyam, hogy gyermekeink elérjék céljukat. Még sokáig a férjem mellett tudjak lenni. Nekem megfelelő életvitel mellett még sokáig tudjak a családomról gondoskodni. Később az unokáim nevelésében is időnként segíteni.

Varga Erzsébet

VASZKÓ SÁNDORNÉ

Szervusztok ti régi játszótársak!

Bizony régen is volt 1961 júniusa.

Nem is tudom, hol kezdjem? Ahol befejeztük.

Érettségi után, valami különleges, hetedzsigleni protekcióval a gyomai Kner Nyomdába kerültem betűszedő tanulóknak. (Ugyanis amikor még év közben bementem jelentkezni egy B-s barátnőmmel, épp hogy el nem zavartak.)

1963-ban végeztem itt, kitűnő eredménnyel, és maradtam dolgozni a mai napig.

1964. szeptember 19-én férjhez mentem első számú és jelenlegi férjemhez, Vaszkó Sándorhoz. Ő akkor a szarvasi Talajjavító gépkezelője volt. Első télen magánúton megszerezte az autószerelő szakmunkás bizonyítványt, és következő év nyarától 3 éven keresztül a békéscsabai I. sz. ÉPFU szerelője volt. 1969-ben hazajött a gyomai Győzelem Tsz-be autószerelőnek, ahol a mai napig dolgozik.

Sándor fiunk 1966. december 7-én született. Gyomán a II. sz. iskolában, majd Szegeden a Bebrits Lajos Szakközépiskolában végzett mint MÁV biztosítóberendezés tagozatos műszerész. 1985-ben érettségizett. Jelenleg a mezőtúri állomáson dolgozik mint műszerész. Várja a katonai behívóját.

Edit lányunk 1971. augusztus 22-én született. A mezőtúri Teleki Blanka Közgazdasági Szakközépiskola tanulója. Most megy másodikba.

Magamról talán annyit: 1963-ban vizsgáztam mint kéziszedő. Azóta ezt csinálom. Voltam 3 évig monószedő, most vagyok korrektor, kéziratelőkészítő, szedő, ami jön és ami sürgős. A szakmám szeretem, ezért is vagyok még itt 25 éve egyfolytában. Bár a körülmények nem mindig a legideálisabbak. Úgyhogy bizony néztem én már sokszor változás után, de hát sajnos Gyoma egy tökfalu, az is marad, és itt nincs mit és hova ugrálni.

Az ember számol húszig és folytatja.

Családi állapotom tehát férjezett, családós. Ezzel a leginesszebb nőig meg vagyok elégedve. Remélem semmiféle változás nem fog bekövetkezni, már ami engem illet. Pár év múlva óhajtok menyecskét, vőt és jó pár unokát. Van egy családi házunk, ami igen magán viseli keziünk munkáját, 1973-ban építettük, ki volt használva a GYES adta szabadidő rendszeren.

Van egy Zsigulink, remélem szolgál még jó pár évig bennünket baj nélkül.

Nyarálni bizony nem sokat voltunk, vállalati bérleményekben Miskolctapolcán és a Balatonon. Külföldön Romániában, 1-1 napos utakon a környéken.

Csendesen, nyugalomban és sok dologban telnek éveink. Az 50 éves beszámolóban hátha már több lesz a dicsekedni valóm.

Várom a találkozót kedves mindnyájatokkal.

Dr. Varga Sándor

Amint tudjátok, az érettségi után a Testnevelési Főiskolára jelentkeztem, ami a hétszeres túljelentkezés miatt nem sikerült. Egy évi fizikai munkát vállaltam a Talajjavító Vállalatnál, annak reményében, hogy majd újból megpróbálom. Sajnos a felkészülési lehetőség hiánya miatt hamar kiderült, hogy erről le kell mondanom, és más pályát kell választani. Mezőgazdasági érdeklődésű lévén a Mosonmagyaróvári Akadémiára adtam be a felvételi kérelmemet. Sikeres felvételi eredménnyel, kollégiumi elhelyezés hiányában és a nagy távolság miatt az irataimat áthelyezve a Szarvasi Felsőfokú Technikumba jelentkeztem. Ezt az iskolát végeztem el. Friss diplomával a kezemben a Nagykunsági Állami Gazdaságban kezdtem a pályát. Rövid gyakornokoskodás után a honvédséghez kellett bevonulni. Szegeden katonáskodtam 13 hónapot. Visszakerültem a gazdasághoz, ahonnan hamarosan elkerültem a Körösi Állami Gazdaságba, és ezzel kezdetét vette a munkahely-változtatási időszak. Voltam vízmérő a Gyomai Víz Társuláznál, építésvezető a Kunhegyesi Élővíz Társulátnál, diszpécser a Békéscsabai Volánnál, öntözéses agrónomus az endrődi Béke Tsz-nél. Közben azért elvégeztem a szakmában az üzemmérnöki kiegészítő képzőt. Ezt is Szarvason.

Jelenleg már 9. éve egy tejtermelési rendszernél, a TAURINA Agrárfejlesztő Közös Vállalatnál vagyok szaktanácsadó. Munkahelyemmel, feladataimmal meg vagyok elégedve. A legfrissebb szakmai ismeretekkel első kézből találkozom. Továbbképzések, a gyors információk lehetőség adnak arra, hogy a szakmában ne ragadjon le az ember és mindig találjon benne valami újat, előre mozdító impulzust, ami széppé, könnyen elviselhetővé és sikerélménnyel tüzdeltté teszi a mindennapi munkát.

A családomról.

1968-ban nősültem. Feleségem a ti általatok is jól ismert Szabó Elek (Lexi vagy Öcsi) nővére. 1970-ben született Tamás fiam, aki a gyomaendrődi gimnázium II. osztályos tanulója. Feleségem (Edit) pedagógusi képesítésének megszerzése óta az endrődi általános iskola alsós tagozatos pedagógusa.

1974-ben az endrődi szülői háznál közös építési telken pedagóguskölcsonnel és az én saját kezem által felépítettem a lakásunkat. Különb hobbim a tervezés, építkezés, és a kertészkedés. Jelenleg egy hétvégi ház, ami lakásnak is nagyon jól használható lesz, építkezésén dolgozom. Szabadidőben nagyon elfoglalt vagyok ezekkel a hobbi munkákkal. Néha már fárasztó is, mikor a gyomai kerttel együtt kb. fél hold gyümölcsös gondozását kell elvégezni. Ha eltelik egy-két nap úgy, hogy a kertben nem tudtam megfordulni, már hiányzik. Így fordult elő, hogy az első SZOT-beutalóról – Hajdúszoboszlóról – egy hét múlva hazajöttünk.

Van kettő Trabantom. Nem azért, mert Trabant-párti vagyok, hanem annyira jól bevált az öregebbik, hogy azt használom a tehenészeti telepek látogatására, alkatrészek szállítására, kerti eszközök, építési anyagok szállítására. Az újat meg családi utazási célra. Az utóbbi években Bécsben, Jugoszláviában, Szovjetunióban, NDK-ban voltunk. Minden nyáron jut egy kevés idő belföldi utazásra, üdülésre, de mivelhogy nagy a család, és kedves a szülői ház, sokat vendégeskedünk.

Társadalmi, mozgalmi tevékenységet nem folytatok. Ez távol áll az egyéniségemtől úgy érzem. Nem is próbálkoztam vele. Munkám elismerése jeléül a jelenlegi vállalatnál kiváló dolgozó vagyok. Kutatói munkát nem folytatok. Megemlíteném még a baráti körünket, akikkel névnaponként, szombatonként, nyári kirándulásainkon szívesen együtt vagyunk. Kettő van. Az egyik Edit munkatársainak családja (Dinya Máté, Ladányi Gábor és családja). A másik baráti kör az endrődi Béke Tsz.-nél töltött évekből való (Hunya Elek, Szabó Tibor és családja)

Röviden így foglalhatom össze az elmúlt évek fontosabb eseményeit, és mindazt amit fontosnak találtam elmondani nektek életünkről, családomról. Ez a beszámoló első olvasásra nagyon szépnek és jónak látszik. Természetesen van nehezebb, árnyékosabb oldala is az életünknek, amit itt most nem akarok említeni.

Utószó helyett

Ezen kis kiadvány egy ember ötlete, melyet remélem mindenki örömmel és megelégedéssel fogad. Azért készült, hogy azok az osztálytársak, akikkel eddig még nem találkoztunk, vagy nem minden alkalommal tudtak eljönni, ők is megismerhessék osztálytársaik 25 évének alakulását.

Azok, akik nem írtak magukról, gondolom, megvolt rá az okuk, és nagyon sajnálom, hogy így nevük alatt az oldal üresen maradt.

Végül szeretnék mindenkitől elnézést kérni a több héten át tartó háborgatásért, zaklatásért. Végigolvasva, remélem mindenkinek olyan örömeire szolgált ezen füzet, amilyen örömmel készült.

Bátori Sándor

Mi...

...találkoztunk 1986. augusztus 16-án.

KNER NYOMDA, GYOMAENDRÓD